

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๔๙/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๒๕/๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง	นายเรวัต สุนทรเสนา	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๑ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒	
	สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทย ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์ คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำ ที่ ๖๙/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๖๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองพิษณุโลก) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของสถานบริการ ได้รับใบอนุญาตเลขที่ ๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๖ ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ เพื่อจัดทำเป็นสถานเดินร่ำ รำวง หรือรองเง็ง ประเภทมีหญิงพาดเนอร์บริการ โดยใช้ชื่อสถานบริการเป็นภาษาไทยว่า ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ดร็อก) เป็นภาษาต่างประเทศว่า HOLIDAY HARD ROCK ตั้งอยู่ ณ เลขที่ ๙๐

/ถนนอรรถวิ...

ถนนอรุณกรวี ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ เมื่อเวลา ๐๐.๔๕ นาฬิกา ของวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ นายอำเภอเมืองนครสวรรค์พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ ได้ร่วมกันตรวจค้นสถานบริการ ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตรีค) แล้วจับกุมผู้มาใช้บริการไปไม่ทราบจำนวน ต่อมา ในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ของวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือจากนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ความว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย โดยยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปใน สถานบริการระหว่างเวลาทำการ นายอำเภอเมืองนครสวรรค์จะเสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ สั่งเพิกถอน ใบอนุญาตสถานบริการ ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตรีค) ในกรณีนี้ จึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หากประสงค์จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐาน ให้โต้แย้งภายในเวลา ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ โต้แย้ง ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ และนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๔๑ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ซึ่งแจ้งผู้ฟ้องคดีด้วย ต่อมาในวันเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเคยกระทำความผิดพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ยอมให้ผู้มีอายุ ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งหยุดกิจการสถานบริการ มีกำหนด ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และ ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลา ๐๐.๔๕ นาฬิกา โดยสถานบริการ ดังกล่าวยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์จำนวน ๑๘ คน เข้าไปใช้บริการ อันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นครั้งที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีสอบถามลูกจ้างที่มาทำงานในสถานบริการของผู้ฟ้องคดี ทราบว่าลูกจ้างของ ผู้ฟ้องคดีได้ทำการตรวจบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เข้ามาใช้บริการในสถานบริการของ ผู้ฟ้องคดีทุกราย นอกจากนี้ ยังติดป้ายห้ามผู้มาใช้บริการอายุต่ำกว่ายี่สิบปีเข้ามาใช้บริการ สำหรับผู้ที่ถูกจับกุมในวันนั้นได้นำบัตรประจำตัวประชาชนของความรู้จักมาแสดงต่อพนักงาน ของผู้ฟ้องคดีเพื่อยืนยันว่าอายุเกินยี่สิบปี การที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและ

/แสดงพยานหลักฐาน...

แสดงพยานหลักฐานภายในเวลาไม่เกิน ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เท่ากับ ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งในเวลาอันสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจชี้แจงแสดง พยานหลักฐานได้อย่างเต็มที่ ทั้งข้อเท็จจริงยังไม่ยุติว่าผู้ฟ้องคดียอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการ อันจะเห็นได้จากการที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ชี้แจงผู้ฟ้องคดีตามหนังสือที่ว่า การอำเภอเมืองนครสวรรค์ ส่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๖๔๑ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ว่าเอกสารการสอบสวนบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ที่ตรวจพบ ในสถานบริการอยู่ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ คดียังไม่ได้ยื่นฟ้องต่อศาล นอกจากนั้น ตามมาตรา ๓ และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติ สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ กำหนดให้เป็นอำนาจเฉพาะของผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น ในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต แต่คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตฉบับลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ นี้ รองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ลงนามในคำสั่ง แม้จะลงนามในฐานะรักษาราชการแทน ก็ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย เพราะในวันดังกล่าว ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการ ได้ตามปกติ ดังนั้น คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์แล้ว มีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ จากคำสั่งทางปกครอง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ทำให้สถานบริการของผู้ฟ้องคดีต้องหยุดประกอบกิจการ อันส่งผลกระทบต่อให้ขาดรายได้จากการประกอบอาชีพสถานบริการอย่างไม่มีกำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในอัตราวันละ ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ ของผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ซึ่งศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑

/ตุลาคม...

ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลในการจัดระเบียบสังคม เกี่ยวกับการที่สถานบริการปล่อยให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการในสถานบริการ ปล่อยให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทและปล่อยให้มีการแสดงลามกอนาจาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการโดยให้เจ้าหน้าที่ออกตรวจสอบสถานบริการต่างๆ ภายในเขตจังหวัดนครสวรรค์อย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง ในส่วนของการตรวจสอบสถานบริการ ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ของผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ได้จับกุมผู้ดูแลสถานบริการ ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ในความผิดฐานยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ รวมหลายครั้ง คือ เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๔ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๔ วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ อนึ่ง นายอำเภอเมืองนครสวรรค์เคยเรียกผู้ฟ้องคดีมาแนะนำตักเตือนเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๕ ด้วย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน โดยมีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ที่ ๑๐๐๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ให้ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) สถานบริการของผู้ฟ้องคดีหยุดกิจการมีกำหนด ๓๐ วัน ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์พร้อมด้วยเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองอำเภอเมืองนครสวรรค์ ได้ทำการจับกุมนางสาวสมใจ บุตรอิม ผู้ดูแลสถานบริการ ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ของผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการจำนวน ๑๘ คน หลังจากจับกุมแล้ว นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ได้แจ้งข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือที่ว่าการอำเภอเมืองนครสวรรค์ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งตามหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ และนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้ชี้แจงข้อโต้แย้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือที่ว่าการ

/อำเภอเมือง...

อำเภอเมืองนครสวรรค์ ต่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๖๔๑ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเห็นว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการดังกล่าว โดยถูกต้องตามกฎหมายไม่สนองนโยบายของรัฐบาล โดยกระทำความผิดต่อกฎหมายอย่างต่อเนื่องซ้ำซาก ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย จึงมีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดี ครั้นผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏว่า คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับสถานบริการ ในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ มีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบด้วย จึงแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือว่าการอำเภอเมืองนครสวรรค์ ที่ นว ๐๑๑๗/๒๗๕ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๗ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้รู้ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและให้ระยะเวลาสั้น ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสโต้แย้งแสดงหลักฐาน อันเป็นการไม่ชอบตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องชี้แจงโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานนั้น สามารถเข้าใจได้โดยง่ายว่าเหตุใดผู้ฟ้องคดียังไม่ครบยี่สิบปีบริบูรณ์ สามารถเข้าไปในสถานบริการของผู้ฟ้องคดีได้ ไม่ใช่ข้อยุ่งยากแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายให้นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ดำเนินการอย่างครบถ้วน ถูกต้องตามกฎหมายทุกประการแล้ว ที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เจตนาหรือรู้เห็นเป็นใจให้ผู้มีอายุไม่ครบยี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยอมให้มีการกระทำความผิดดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้ให้ลูกจ้างตรวจดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เข้าไปใช้บริการทุกคน อีกทั้งยังมีป้ายติดไว้ด้วยว่าอายุต่ำกว่า ๒๐ ปีห้ามเข้า โปรดแสดงบัตรประจำตัวประชาชน เปิดเวลา ๒๑ นาฬิกา ห้ามพกพาอาวุธปืนและเขตปลอดยาเสพติดติดแสดงไว้ที่สถานบริการของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่าเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ อันเป็นวันเกิดเหตุกรณีพิพาทในคดีนี้ มีผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการของผู้ฟ้องคดีจำนวนมากถึง ๑๘ คน โดยให้ถ้อยคำว่าขอพนักงานของผู้ฟ้องคดีเข้าไปจำนวน ๑๑ คน ใช้บัตรประจำตัวประชาชนเพื่อนที่มีอายุเกินยี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปจำนวน ๒ คน แอบหลังเพื่อนเข้าไปจำนวน ๒ คน และเข้าไปพร้อมเพื่อนที่มีอายุเกินยี่สิบปีบริบูรณ์จำนวน ๓ คน จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพนักงาน

/ที่ผู้ฟ้องคดี...

ที่ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้ดูแล ไม่มีการห้ามไม่ให้กระทำความผิดกฎหมาย ได้รู้เห็นเป็นใจ ยอมและปล่อยให้ปลงปล่อยละเลยให้มีการกระทำความผิดกฎหมาย ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยอมให้มีการกระทำความผิดกฎหมายแล้ว ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๕๕๑๘/๒๕๓๑ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงไม่มีเหตุผลที่ศาลจะรับไว้พิจารณา ที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๓ และมาตรา ๒๑ กำหนดให้เป็นอำนาจเฉพาะตัวของผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะมีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต การที่รองผู้ว่าราชการจังหวัด ลงนามในคำสั่งในฐานะรักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะในวันดังกล่าวผู้ว่าราชการจังหวัดยังคงปฏิบัติราชการได้ตามปกติ มิได้ลาราชการหรือมิได้เป็นกรณีที่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ นายพีรพล ไตรทศวิทย์ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ได้ร่วมพิธีเปิดงานประเพณีลอยกระทงต้นน้ำเจ้าพระยา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนต้องเดินทางไปราชการเข้าประชุมสัมมนา เพื่อนำเสนอยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดตามสำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๒๐๗.๑/ว ๓๕๗๓ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ นายวิทยา ผิวผ่อง รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ในฐานะผู้รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ จึงเป็นผู้ลงนามในคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกาเศษ เพราะขณะนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบตามกฎหมาย ที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดเชยค่าเสียหายให้ผู้ฟ้องคดีในอัตราวันละ ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นนั้น จากการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายโดยชัดแจ้ง และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติหน้าที่โดยถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจไว้ ไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิหรือมีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในคำฟ้องส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำฟ้องที่เคลือบคลุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะไม่แจ้งชัดเพียงพอที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะสามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีมีรายได้จากการขายบัตรเข้าไปในสถานบริการแล้วเข้าแลกเปลี่ยนเครื่องดื่มกับผู้ที่ต้องการอาหารและเครื่องดื่มเพิ่มเติมเท่านั้น เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะมีรายได้ไม่มากนัก อย่างสูงไม่เกินวันละ ๑,๐๐๐ บาท ขอศาลได้เรียกสรรพากรจังหวัดนครสวรรค์ มาไต่สวนเกี่ยวกับการเสียภาษีของผู้ฟ้องคดีด้วย นอกจากนั้น ตามพระราชบัญญัติ

/สถานบริการ...

สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๒ วรรคสอง บัญญัติว่า คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด โดยไม่ได้บัญญัติต่อไปว่า หากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย ให้มีสิทธินำคดีมาฟ้องศาลได้อีกเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติอื่นๆ ที่กำหนดว่า หากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับผู้พิจารณาอุทธรณ์ ให้สามารถนำคดีมาฟ้องต่อศาลต่อไปได้ เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นต้น ดังนั้น เมื่อกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดี จึงไม่สามารถนำคดีมาฟ้องศาลได้อีก และศาลไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า จังหวัดนครสวรรค์ ได้ยึดถือนโยบายในการจัดระเบียบสังคมเกี่ยวกับสถานบริการอย่างเคร่งครัดและต่อเนืองนั้น ไม่เป็นความจริง เนื่องจากเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๑.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการจับกุมนายบำรุงหรือเจี๊ยะพร้อมด้วยของกลางยาเสพติด (ยาเค) ได้ในสถานบริการ ดี แอนด์ ดี โรงแรมพิมาน ซึ่งยาเสพติดให้โทษดังกล่าวซุกซ่อนอยู่ในตู้ ดี.เจ. ที่นายบำรุงกำลังทำหน้าที่อยู่นอกจากนั้น ยังได้ตรวจพบบุคคลที่เสพยาเสพติดในสถานบริการดังกล่าวอีกจำนวนหลายคน กรณีดังกล่าวน่าจะเป็นไปตามมาตรา ๒๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งเป็นความผิดที่รุนแรงกว่าความผิดที่สถานบริการของผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา แต่ปรากฏว่าสถานบริการดังกล่าวคงเปิดดำเนินการตามปกติจนกระทั่งบัดนี้ ไม่ได้ถูกปฏิบัติทำนองเดียวกับสถานบริการของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเป็นกรณี que se legit ที่เลือกปฏิบัติ

หนึ่งในกรณีการจับกุมสถานบริการ ดี แอนด์ ดี นั้น ขอศาลได้ออกหมายเรียกเอกสารหลักฐานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองด้วย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดมาแล้วหลายครั้งก็เช่นเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ใช้เหตุผลนี้กับสถานบริการ ดี แอนด์ ดี จึงเป็นการเลือกปฏิบัติอีกกรณีหนึ่งด้วย ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีขอคัดค้าน เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เพราะได้รับข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องหรือข้อเท็จจริงที่ถูกบิดเบือนจากนายอำเภอเมืองนครสวรรค์หลายประการ คือ (๑) นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ชี้แจงเพียงว่าสถานบริการของผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดซ้ำซาก แต่ไม่ได้ชี้แจงว่าสถานบริการอื่นๆ ก็เคยกระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน โดยไม่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต (๒) นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ชี้แจงนำบันทึกปากคำในชั้นตรวจสอบจับกุมไปเป็นพยานหลักฐาน โดยไม่ได้

/นำเอา...

นำเอาคำให้การของบุคคลอายุ ๑๘ ปี ถึง ๑๙ ปี ที่ได้สอบสวนโดยพนักงานสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว เข้าไปเป็นพยานหลักฐานด้วย ซึ่งคำให้การในชั้นสอบสวนนี้ ขอศาลออกหมายเรียกมาประกอบการพิจารณา อีกทั้งให้ได้อ่านพยานทั้ง ๑๘ คนดังกล่าวด้วย (๓) การที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ อ้างว่าในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ จึงไม่ได้ลงนามในคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตในคดีนี้ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ได้เป็นประธานในที่ประชุมเพื่อพิจารณาเพิกถอนใบอนุญาตด้วยตนเอง จึงขอให้ศาลออกหมายเรียกรายงานการประชุมครั้งนี้ และให้ได้อ่านนายวิทยา ผิวผ่อง รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ผู้ลงนามในคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตด้วย ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่าได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้รู้ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและให้ระยะเวลาผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานชอบด้วยกฎหมายแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีขอคัดค้านว่า แม้นายอำเภอเมืองนครสวรรค์จะได้ดำเนินการครบถ้วนตามขั้นตอนของกฎหมายแล้ว แต่ก็เป็นการใช้กฎหมายโดยไม่ได้คำนึงว่า ประชาชนธรรมดาจะปฏิบัติตามได้หรือไม่ การให้ชี้แจงข้อเท็จจริงโต้แย้งหาพยานหลักฐานภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ทั้งนี้ขณะนั้นยังไม่ได้ขอยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่าสิบปีบริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการจริงหรือไม่ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในที่เกิดเหตุ จึงไม่อาจรู้ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอว่า มีใครบ้าง อายุเท่าใดบ้าง มีใครรู้เห็นยินยอมบ้าง เข้าไปโดยวิธีใด จะเป็นการกลั่นแกล้งกันหรือไม่ ที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ชี้แจงให้ทราบนั้น เป็นเพียงแจ้งชื่อและฐานความผิดตามกฎหมายเท่านั้น อนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้อ้างคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๕๕๑๙/๒๕๓๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการปรับใช้กฎหมายที่มุ่งจะเอาความผิดกับผู้ฟ้องคดีเพียงฝ่ายเดียว คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวข้อเท็จจริงไม่ตรงกับกรณียของผู้ฟ้องคดี ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า การกระทำของพนักงานของผู้ฟ้องคดีได้ปล่อยปละละเลยให้มีบุคคลอายุ ๑๘ ปี ถึง ๑๙ ปี เข้าไปในสถานบริการ เท่ากับผู้ฟ้องคดียอมให้มีการกระทำผิดกฎหมายนั้น ผู้ฟ้องคดีขอคัดค้านว่า คดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างนี้ พนักงานอัยการได้มีคำสั่งไม่ฟ้องแล้ว จึงขอให้ศาลออกหมายเรียกให้ส่งคำสั่งของพนักงานอัยการในคดีดังกล่าว รวมทั้งข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์พยายามที่จะทำสำนวนคดีให้ล่าช้า เพื่อที่จะให้ผู้ฟ้องคดีพ้นมลทินช้าที่สุด สำหรับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือเป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำคดีมาฟ้องศาลได้นั้น ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนี้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ให้การว่า...

ให้การว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายและผู้ฟ้องคดีมีรายได้ไม่เกินวันละ ๑,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีขอยืนยันว่าได้เสียหายในอัตราวันละ ๑๐,๐๐๐ บาทจริง โดยได้ส่งเอกสารที่สนับสนุนคำฟ้องมาด้วยตามคำสั่งศาลแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นการใช้ดุลพินิจไปในทางกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การเพิ่มเติมว่า ในอดีตที่ผ่านมา จังหวัดนครสวรรค์ ยังไม่เคยสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการแห่งใดมาก่อน และเมื่อกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๒๐๘.๓/ว ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ และหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๕๕๖ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๕ กำหนดแนวทางไว้ว่า หากสถานบริการใดฝ่าฝืนกฎหมายหรือนโยบาย เกี่ยวกับการยินยอมให้เด็กอายุต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์ที่มีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ สั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต ครั้งละไม่เกิน ๓๐ วัน และหากยังมีการฝ่าฝืนอีก ให้เพิกถอนใบอนุญาต หรือใช้อำนาจตามประกาศของ คณะปฏิบัติ ฉบับที่ ๕๐ สั่งปิดสถานบริการดังกล่าวโดยไม่มีกำหนดเวลา ซึ่งจังหวัด ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า สถานบริการของผู้ฟ้องคดีได้เคยถูกพนักงานสอบสวน เปรียบเทียบปรับมาแล้ว ๖ ครั้ง จังหวัดนครสวรรค์ได้เคยทำบันทึกแนะนำตักเตือนและ เคยสั่งพักใช้ใบอนุญาตมาแล้ว ๓๐ วัน ได้กระทำความผิดซ้ำอีก จึงจำเป็นต้องเพิกถอนใบอนุญาตตามแนวทางหนังสือสั่งการข้างต้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้มาตรการในการ ลงโทษสถานบริการของผู้ฟ้องคดีแตกต่างกับสถานบริการพิมานไนท์คลับ (ดี แอนด์ ดี) นั้น ในการจับกุมสถานบริการพิมานไนท์คลับ (ดี แอนด์ ดี) เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๐.๓๐ นาฬิกา พนักงานฝ่ายปกครองร่วมกับผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธร เมืองนครสวรรค์ ได้สนธิกำลังทำการตรวจสอบสถานบริการพิมานไนท์คลับ ปรากฏว่า พบผู้ไม่พบบัตรประจำตัวประชาชน ๙ ราย และได้ทำการเปรียบเทียบปรับ ทำการสุ่มตรวจ บัสสาวะผู้เข้าไปในสถานบริการ ๑๐ ราย ปรากฏว่ามีบัสสาวะสีม่วง ๓ ราย แล้วได้ส่งไป ตรวจยืนยัน และทำการจับกุมนายบำรุงหรือเจียบ ผ่านศรีมหามาศ พนักงานของ สถานบริการดังกล่าว เนื่องจากตรวจพบยาเสพติด (ยาเค) ลักษณะเป็นผงห่อด้วยธนบัตร ใบละ ๑๐๐ บาท และ ๒๐ บาท อย่างละ ๑ ห่อ ปริมาณเล็กน้อย ไม่สามารถชั่งน้ำหนักได้ ในกระเป๋าสะพายและกล่องเก็บซีดีของนายบำรุงหรือเจียบ ซึ่งมีไว้เพื่อเสพส่วนตัวเท่านั้น

/ซึ่งในการ...

ซึ่งในการเข้าตรวจสอบครั้งนี้ เนื่องจากอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้รับแจ้งจากนายวิวรรค์ มิ่งเมือง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการพیمانไนท์คลับ (ดี แอนด์ ดี) แจ้งเบาะแสเกี่ยวกับ ยาเสพติดในสถานบริการพیمانไนท์คลับ (ดี แอนด์ ดี) เป็นการให้ความร่วมมือ มิได้รู้เห็นเป็นใจ หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ จึงมิได้เป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๗ และได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๗ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการพิจารณาสั่งต่อใบอนุญาต พักใช้ ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต และกำหนดระยะเวลาในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ตั้ง สถานบริการขึ้นใหม่ ซึ่งมีมาตรฐานในการลงโทษน้อยกว่าหนึ่งสี่กระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๒๐๘.๓/ว ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ และหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๕๘๖ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๕ ดังนั้น จะนำการลงโทษทางปกครอง ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ มาเปรียบเทียบกับ การลงโทษทางปกครองสถานบริการพیمانไนท์คลับไม่ได้ เนื่องจากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย พยานหลักฐาน ห้วงเวลาในการกระทำความผิดแตกต่างกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ชี้แจงข้อเท็จจริงไม่ถูกต้องครบถ้วนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หลายประการนั้น การชี้แจงต่อคณะกรรมการเป็นการชี้แจง ตามที่ซักถามเท่านั้น พยานหลักฐานที่ชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นอกจากหลักฐานในชั้น ตรวจสอบจับกุมแล้ว จังหวัดนครสวรรค์ได้ส่งสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ทราบว่ามิบันทึกการสอบสวน ของพนักงานสอบสวน จึงเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ที่จะพิจารณา หนึ่ง นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ไม่ได้ชี้แจงเรื่องการสอบสวนและการพิจารณาคดีอาญา ในคดีที่ผู้ดูแลสถานบริการของผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด สำหรับการชี้แจงต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ไม่อยู่ในพื้นที่ จึงให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ รักษาราชการแทนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามขอให้การเพิ่มเติมว่า ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมเปิดงานลอยกระทงต้นน้ำเจ้าพระยา ประจำปี ๒๕๔๖ หลังจากนั้น ได้ขึ้นมาทำงานบนศาลากลางจังหวัด และได้เชิญข้าราชการ ชั้นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบงานสถานบริการมาขอข้อแนะนำโดยไม่ได้มีการประชุมเป็นทางการ จึงไม่ได้จัดทำรายงานการประชุม หลังจากนั้น เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ได้เดินทาง

/เข้ากรุงเทพมหานคร...

เข้ากรุงเทพมหานคร เพื่อไปราชการนำเสนอยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดต่อ
รองนายกรัฐมนตรีในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ที่วิทยาลัยการปกครอง อำเภอชัยภูมิบุรี
จังหวัดปทุมธานี (กลับวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เวลากลางวัน) ในระหว่างนั้น เจ้าหน้าที่
ผู้รับผิดชอบงานสถานบริการของจังหวัด ได้มีการแก้ไขความถูกต้องของเอกสารคำสั่ง
และได้เสนอนายวิทยา ผิวผ่อง รองผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งยังทำงานอยู่ที่ห้องทำงาน
ศาลากลางจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อยู่ จึงลงนามในฐานะ
ผู้รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดในเวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกาเศษ

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์มีหนังสือแจ้ง
ผู้ฟ้องคดีทำคำสั่งชี้แจงข้อเท็จจริงตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเพียงแจ้งฐานความผิดให้ผู้ฟ้องคดีทราบเท่านั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้มอบให้นายอำเภอเมืองนครสวรรค์แจ้งผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ทำการชี้แจงโต้แย้ง
ข้อเท็จจริงว่า เหตุใดจึงมีผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ที่มีได้ทำงานในสถานบริการเข้าไป
ในสถานบริการของผู้ฟ้องคดี ๑๘ คน ในการแจ้งดังกล่าว นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้อ้างถึง
มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และอ้างถึง
ระยะเวลาที่ให้ผู้ฟ้องคดีทำการชี้แจง ผู้ฟ้องคดีก็ได้ทำการชี้แจงมาสองหน้ากระดาษเอสี่
ตรงตามประเด็นที่ให้โต้แย้งชี้แจง จึงเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ของ
การแจ้งหนังสือเป็นอย่างดี อนึ่ง การอ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๑๙/๒๕๓๑ นั้น เพื่อต้องการ
เปรียบเทียบให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าไม่อยู่ในขณะที่ยังทำงานกระทำความผิด เป็นการกระทำ
ของลูกจ้าง ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบได้ไม่ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ในคดีอาญา
พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาและได้ส่งสำนวนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์
ผู้ว่าราชการจังหวัดพยายามให้พนักงานอัยการมีความเห็นให้สั่งฟ้องผู้ฟ้องคดีนั้น
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้การเพิ่มเติมว่า เนื่องจากพนักงานอัยการเห็นว่า จากพยานหลักฐาน
และพฤติการณ์แห่งคดี ไม่มีหลักฐานและพฤติการณ์ใดที่จะชี้ชัดว่าผู้ต้องหา(ผู้ฟ้องคดี)
มีเจตนาจงใจที่จะยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้บุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไป
ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ ข้อเท็จจริงแห่งคดีจึงขาดเจตนาอันเป็นองค์ประกอบ
สำคัญของการกระทำผิดที่จะลงโทษผู้ต้องหา จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิดที่กล่าวหา
แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสำนวนการสอบสวนแล้ว เห็นว่า การสอบสวนยังม
ีความบกพร่อง ไม่สมบูรณ์หลายประการ ประกอบกับการที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง

/เป็นการพิจารณา...

เป็นการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนที่มีได้มีพยานเอกสารที่พนักงานฝ่ายปกครอง และตำรวจได้ร่วมกันสอบปากคำเด็ก ๑๘ คน ไว้ในชั้นตรวจสอบจับกุม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้พนักงานอัยการทำการสอบสวนเพิ่มเติม แต่พนักงานอัยการไม่ดำเนินการโดยอ้างว่า คดีนี้พนักงานอัยการได้มีความเห็นและคำสั่งในคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๔๓ และส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมคำสั่งเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ แล้ว มีอาจสั่งสอบสวนเพิ่มเติม ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ อย่างไรก็ตาม การสั่งไม่ฟ้องในคดีอาญาไม่อาจหักล้าง คำสั่งทางปกครองได้ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ มิได้มีเจตนาถ่วงล่าช้าผู้หนึ่งผู้ใด

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า กรณีที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง คดีดังกล่าวและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีความเห็นแย้งคำสั่งพนักงานอัยการ และได้ส่งสำนวน ให้อัยการสูงสุดพิจารณาชี้ขาด นั้น ปรากฏว่า สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ อส.(สฝอ.ส.๓) ๐๐๑๕/๑๗๑๔๙ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ฟ้องคดี ในข้อหาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเห็นว่า การที่อัยการสูงสุดมีคำสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงว่ามีพยานหลักฐานแน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงเอกสารหลักฐานการชำระภาษีเงินได้ ของสถานประกอบการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) ตามคำสั่งศาล สรุปความได้ว่า สถานประกอบการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) ได้เสียภาษีในนามของนายอมรศักดิ์ พิริยกุล ซึ่งเป็นผู้จัดการสถานบริการแทนผู้ฟ้องคดีที่เป็นเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ฟ้องคดีมีเงินได้จากการประกอบการที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับผู้มีเงินได้กรณีทั่วไป (ภ.ง.ด.๙๐) โดยในรายการเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๘) ของปีภาษี ๒๕๔๔ ระบุไว้จำนวน ๒,๒๑๔,๗๔๗.๖๘ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๕๖,๕๘๔.๘๖ บาท ของปีภาษี ๒๕๔๕ ระบุไว้จำนวน ๒,๑๗๓,๕๔๒.๐๗ บาท ต้องชำระภาษี จำนวน ๕๕,๓๑๒.๕๒ บาท ของปีภาษี ๒๕๔๖ (ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๔๖) ระบุไว้จำนวน ๑,๖๔๐,๙๔๙.๐๗ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๓๐,๘๒๘.๔๗ บาท แต่หลังจากเดือนตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเปิดสถานบริการได้ ทำให้ไม่มีรายได้ และได้รับความเดือดร้อน

/สรรพาการ...

สรรพากรพื้นที่นครสวรรค์ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงและแสดงเอกสารหลักฐาน การชำระภาษีเงินได้ ของสถานบริการ ฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีค) ตามคำสั่งศาล สรุปลงความได้ว่า จากการตรวจสอบการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับผู้มีเงินได้กรณีทั่วไป (ภ.ง.ด.๙๐) ของผู้ฟ้องคดี พบว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบ แสดงรายการฯ ของปีภาษี ๒๕๔๔ ถึงปีภาษี ๒๕๔๗ จริง โดยมีหลักฐานประกอบเพียงแบบ แสดงรายการฯ ของปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ ระบุไว้จำนวน ๘๕,๒๐๐ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๓๐๐ บาท ส่วนในปีภาษี ๒๕๔๗ ระบุไว้จำนวน ๑๖,๘๐๐ บาท

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าคดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่นายอำเภอเมืองนครสวรรค์กับพวก ได้เข้า ตรวจสอบสถานบริการของผู้ฟ้องคดีแล้วอ้างว่าพบการไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานภายในเวลาไม่เกิน ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีโอกาสโต้แย้งเพียง ๑ วัน เท่านั้น เห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ให้ โอกาสผู้ฟ้องคดีได้มีเวลาเตรียมตัวอย่างเพียงพอ ที่จะทำความเข้าใจข้อเท็จจริงและจัดทำ คำชี้แจงรวบรวมพยานหลักฐานสนับสนุนข้อโต้แย้งของตน กรณียังถือไม่ได้ว่าเจ้าหน้าที่ ได้ให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดง พยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีความจำเป็นเร่งด่วน ที่หากปล่อยให้เนิ่นช้าไป จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ นอกจากนั้น ไม่ปรากฏอีกว่า เป็นกรณีเข้ากรณียกเว้นตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันด้วย กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เปิดโอกาส ให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และไม่มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ของผู้ฟ้องคดีได้อย่างเต็มที่ เป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ

/วิธีปฏิบัติ...

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จริง และเนื้อหาของเหตุผลในการออกคำสั่งฉบับดังกล่าว ไม่ได้ระบุให้ชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้กระทำการอย่างไร หรือมีพฤติการณ์ใดที่จะแสดงว่าผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ จำนวน ๑๘ คน เข้าไปใช้บริการในสถานบริการอันเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ กรณีจึงต้องฟังว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่พิพาทไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่จะแสดงว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างเป็นเหตุในการออกคำสั่ง ถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ได้จัดทำเหตุผลให้ครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๒๗๓๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ ให้นายวิทยา ผิวผ่อง เป็นผู้รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ดังนั้น นายวิทยา ผิวผ่อง รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ย่อมมีอำนาจหน้าที่ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ เช่นเดียวกับผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองผู้ว่าราชการจังหวัดรักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ลงนามในคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี หาเป็นการกระทำไปโดยไม่มีอำนาจตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไม่ ดังนั้น การออกคำสั่งทางปกครองฉบับที่พิพาท จึงเป็นการออกคำสั่งโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจเปิดสถานบริการของตนได้อีกต่อไป ย่อมกระทบกระเทือนต่อการประกอบกิจการหรือการทำมาหาได้โดยสุจริตของผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง

/และพยานีชย์...

และพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ได้พิจารณาอุทธรณ์แล้ว ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เช่นนี้ จึงมีผลให้การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งยกอุทธรณ์นั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีในทำนองเดียวกัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือกระทำละเมิดในการออกคำสั่งทางปกครอง จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่นั้น ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ความเสียหายในผลแห่งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ จะมีผลโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันออกคำสั่ง (วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) จนถึงวันหมดอายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการของผู้ฟ้องคดี (วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖) เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ได้บัญญัติว่า ก่อนครบกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ผู้หนึ่งผู้ใดจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อตั้งสถานบริการ ณ สถานที่เดียวกันนั้น ไม่ได้ ดังนั้น ค่าเสียหายอันเกิดจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องหยุดกิจการ และไม่สามารถยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อตั้งสถานบริการประจำปีต่อไปได้ จึงต้องพิจารณาให้ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ จนถึงวันที่ครบเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต รวม ๙๐ วัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องค่าเสียหายวันละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าความเสียหาย ประกอบด้วยความเสียหายจากค่าจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่มและไนท์คลับ ตามหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร ภ.พ.๓๐ ที่ได้ยื่นสำหรับเสียภาษีของเดือนภาษีมกราคม - ธันวาคม ๒๕๔๕ ปรากฏว่ายอดจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่มและไนท์คลับ ที่นำมาใช้ในการคำนวณภาษีต่อเดือนที่มีรายได้น้อยที่สุดเป็นเงิน ๗๒,๘๓๘.๘๒ บาท และรายได้ต่อเดือนมากที่สุดเป็นเงิน ๑๔๑,๒๐๗.๘๗ บาท แสดงว่ารายได้ต่อเดือนคิดเป็นอัตราปานกลางประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ บาท หรือวันละ ๔,๐๐๐ บาท (โดยประมาณ) นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงเอกสารหลักฐานต่อศาลว่า สถานประกอบการ ฮอไลเตย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริค) ได้เสียภาษีในนามของนายอมรศักดิ์ พิริยกุล ซึ่งเป็นผู้จัดการสถานบริการแทน

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีที่เป็นเจ้าของสถานประกอบการ ว่ามีเงินได้จากการประกอบการที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับผู้มีเงินได้กรณีทั่วไป (ภ.ง.ด.๙๐) โดยในรายการเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๘) ของปีภาษี ๒๕๔๔ ระบุไว้จำนวน ๒,๒๑๔,๗๔๗.๖๘ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๕๖,๕๘๔.๘๖ บาท ของปีภาษี ๒๕๔๕ ระบุไว้จำนวน ๒,๑๙๓,๕๔๒.๐๗ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๕๕,๓๑๒.๕๒ บาท ของปีภาษี ๒๕๔๖ (ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๔๖) ระบุไว้จำนวน ๑,๖๔๐,๙๔๙.๐๗ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๓๐,๘๒๘.๔๗ บาท แสดงว่ารายได้ของผู้จัดการสถานบริการแห่งนี้ในปีภาษี ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๕ โดยเฉลี่ยประมาณ ๒,๒๐๐,๐๐๐ บาทต่อปี หรือเดือนละ ๑๘๐,๐๐๐ บาท (โดยประมาณ) หรือวันละ ๖,๐๐๐ บาท (โดยประมาณ) ดังนั้น รายได้ของสถานบริการจากการจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่ม และการประกอบการรายได้ของผู้จัดการสถานบริการรวมกันประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาทต่อวัน อีกทั้งสรรพากรพื้นที่นครสวรรค์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ยืนยันการตรวจสอบการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ตามหลักฐานหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ประจำปีภาษี ๒๕๔๕ ถึงปีภาษี ๒๕๔๗ และแบบที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดียื่นแบบแสดงรายการฯ ของปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ ระบุไว้จำนวน ๘๕,๒๐๐ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๓๐๐ บาท ส่วนในปีภาษี ๒๕๔๗ ระบุไว้จำนวน ๑๖,๘๐๐ บาท เช่นนี้เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าขาดรายได้วันละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยนำรายได้ของนายอมรศักดิ์ ข้างต้นรวมเป็นรายได้ของตนเอง เพื่อแสดงถึงความเสียหายของผู้ฟ้องคดีด้วยนั้น แม่นายอมรศักดิ์จะเป็นผู้จัดการสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ก็เป็นการที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าสถานบริการฯ จำหน่ายอาหาร สุรา เครื่องดื่มด้วย จึงต้องปฏิบัติตามมาตรา ๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ที่กำหนดว่าสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ซึ่งหมายถึงสถานบริการที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย ต้องมีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการเท่านั้น บทบัญญัติที่กล่าวนี้ไม่เป็นข้อยกเว้นประมวลรัษฎากรที่ให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ สามารถยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในนามผู้จัดการสถานบริการได้ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าขาดรายได้วันละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยนำรายได้ของนายอมรศักดิ์ ตามที่อ้างถึงมารวมเป็นรายได้ของตนเอง จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานเสนอต่อศาลเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการหยุดประกอบกิจการวันละ

/๑๐,๐๐๐ บาท...

๑๐,๐๐๐ บาท ตามที่กล่าวอ้างจริง เมื่อศาลได้พิจารณาถึงพฤติการณ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำต่อผู้ฟ้องคดีในลักษณะส่อไปในทางใช้อำนาจตามอำเภอใจ ประกอบกับความร้ายแรงแห่งละเมิดที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ จึงสมควรได้รับการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายวันละ ๓,๐๐๐ บาท จำนวน ๙๐ วัน เป็นเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้น ๒๗๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ซึ่งหน่วยงานของรัฐที่จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีนี้ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับคำสั่งของศาลเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ที่สั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง นั้น เนื่องจากใบอนุญาตตั้งสถานบริการฉบับที่ถูกเพิกถอนนั้นได้หมดอายุแล้วตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเห็นว่าหมดความจำเป็นในการสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวอีกต่อไป

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี กับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้น ๒๗๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น คืบค่าธรรมเนียมศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี และให้คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นอันสิ้นผลนับแต่วันที่มิมีคำพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๒ วรรคสอง บัญญัติว่า คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือของปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด ดังนั้น เมื่อกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถนำคดีมาฟ้องศาลได้อีก และศาลไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ เทียบเคียงความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๙/๒๕๒๐ โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ลงนามในคำสั่งของรองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทน เป็นการกระทำโดยมีอำนาจตามกฎหมาย

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเหตุผลสำคัญสองประการ คือ ประการที่หนึ่ง ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งในเวลาอันสมควร ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจชี้แจงแสดงพยานหลักฐานได้อย่างเต็มที่ ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประการที่สอง รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ เป็นผู้ลงนามในคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดหลักการเพื่อให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนเองสำหรับกรณีที่คำสั่งทางปกครองนั้น อาจมีผลกระทบในทางเสียหายแก่สิทธิของบุคคล หลักการดังกล่าวจึงเป็นหลักประกันสิทธิของบุคคล ขณะเดียวกันก็เป็นหลักการที่ช่วยให้การดำเนินงานทางปกครองมีประสิทธิภาพ อันรวมถึงการดำเนินการงานทางปกครองที่รวดเร็วขึ้น หลักการให้สิทธิโต้แย้งจึงกำหนดข้อยกเว้นไว้ ๒ ลักษณะ คือ ข้อยกเว้นเด็ดขาดและข้อยกเว้นที่ไม่เด็ดขาด โดยข้อยกเว้นเด็ดขาดคือ กรณีที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม ส่วนข้อยกเว้นที่ไม่เด็ดขาดคือ กรณีที่กำหนดไว้ในวรรคสอง เช่น กรณีมีความจำเป็นเร่งด่วน กรณีเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงประกอบข้อกฎหมายในประเด็นปัญหานี้แล้วเห็นว่า ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดร็อก) นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าการฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งจะต้องมีการเพิกถอนใบอนุญาตต่อไป พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด แม้จะมีช่วงเวลาให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานไม่ถึง ๑ วันเต็ม ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องรีบทำคำโต้แย้งก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงประเด็นข้อโต้แย้งเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน และผู้ประกอบธุรกิจทราบและเข้าใจเป็นอย่างดี อีกทั้งสถานบริการไม่มีวันหยุด ผู้ควบคุมพักอาศัยอยู่ใกล้เคียง สามารถติดตามสอบถามได้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เป็นกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐

/วรรคหนึ่ง...

วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีข้อยกเว้นที่ไม่ต้องให้โอกาสหรือสิทธิแก่คู่กรณี โดยมีทั้งข้อยกเว้นเด็ดขาดและข้อยกเว้นที่ไม่เด็ดขาด ดังที่กล่าวมาแล้ว เพื่อให้การดำเนินงานทางปกครองมีประสิทธิภาพรวดเร็วขึ้น ประกอบกับข้อเท็จจริงฟังได้ว่าสถานบริการฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) มีพฤติการณ์ฝ่าฝืนกฎหมายมาแล้วหลายครั้ง โดยเป็นพฤติการณ์แบบเดิมๆ ไม่มีเหตุจำเป็นต้องแสวงหาข้อเท็จจริงอื่นอีก ข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีจะใช้โต้แย้งไม่มีความยุ่งยากซับซ้อนหรือยากแก่การแสวงหา และผู้ฟ้องคดีก็ได้รับทราบข้อเท็จจริงและชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ขั้นตอนในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่เพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) มีอาชงถือได้ว่าเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ขั้นตอนการออกคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอ้างข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายรวมหลายประการ รวมทั้งประเด็นการแจ้งข้อเท็จจริงเพื่อโต้แย้งพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับสถานบริการ ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีน่าจะกระทำผิดจริง จึงยกอุทธรณ์ คำอุทธรณ์ดังกล่าวถือเป็นการชี้แจงโต้แย้งพยานหลักฐานอีกชั้นหนึ่งที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์สามารถรับฟังได้อย่างเพียงพอแล้ว

ส่วนกรณีการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ ฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) เพราะเหตุมีการฝ่าฝืนตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๖ (๒) บัญญัติห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ (ปัจจุบันคือเหตุผลตามมาตรา ๑๖/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๖) ขณะที่มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันกำหนดไว้ ความว่า หากผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติ ดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม ดำเนินกิจการสถานบริการโดยไม่ปฏิบัติตาม

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัตินี้หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ จึงเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจะไม่ต่อใบอนุญาต สั่งพักใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอน ใบอนุญาตได้ หากผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีลักษณะหรือดำเนินการโดยไม่ปฏิบัติตาม กฎหมายหรือฝ่าฝืนกฎหมาย โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มิได้กำหนด เงื่อนไขการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ว่ากรณีใดจะมีเพียงอำนาจสั่งพักใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต กรณีที่กล่าวนี้จึงเป็นการที่กฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะพิจารณาว่าการดำเนินการของผู้ฟ้องคดีเข้าข่ายไม่ปฏิบัติตาม กฎหมายหรือฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สมควรใช้มาตรการระดับใด ลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเคยมีพฤติการณ์ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่า ยี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ มาแล้วหลายครั้งดังที่กล่าวข้างต้น ทั้งข้อเท็จจริงฟังได้อีกว่า เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา ขณะที่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและเจ้าพนักงานตำรวจ เข้าตรวจค้นสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) พบว่ามีบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งไม่ได้ทำงานในสถานบริการฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) อยู่ในสถานบริการดังกล่าว จำนวน ๑๘ คน เมื่อสอบถามบุคคลทั้ง ๑๘ คน พบว่ามี ๒ คน นำบัตรประจำตัวประชาชน ติดตัวไปด้วยแต่อายุไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ อีก ๑๖ คน ไม่นำบัตรประจำตัวประชาชนมาด้วย และอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ แต่เข้าไปในสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) เข้าไปโดยไม่มีการตรวจบัตรประจำตัวประชาชน จำนวน ๑๑ คน ใช้บัตรประจำตัวประชาชน ผู้อื่นเข้าไป จำนวน ๒ คน แอบหลังเพื่อนเข้าไปจำนวน ๒ คน ทั้งที่ประตูทางเข้าออก สถานบริการมีเพียงด้านเดียว ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่จริงในเวลาที่ พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าตรวจค้นสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) พฤติการณ์ ดังกล่าวเป็นความผิดสำเร็จทันทีที่มีบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งไม่ได้ทำงานใน สถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) เข้าไปในสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ทั้งคำว่า “ยอม” ตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัตินี้มิใช่การแสดงเจตนา โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายดังเช่นการแสดงเจตนาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

/ประกอบกับ...

ประกอบกับเมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ แล้ว พระราชบัญญัตินี้บัญญัติขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติ และเพื่อป้องปรามสถานบริการมิให้ดำเนินการไปในทาง กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน หรือจัดให้มีการแสดง เพื่อความบันเทิงอย่างไม่เหมาะสม อันจะเป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติดัว เสื่อมทรามลง จึงเป็นหน้าที่ของผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ จะต้องเข้มงวด เคร่งครัด ต่อพนักงานของตนเอง ที่จะต้องไม่ละเลยในการตรวจสอบบุคคลที่จะเข้าไปในสถานบริการ ว่ามีลักษณะต้องห้ามที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือไม่ โดยเฉพาะถ้ากรณีใดเป็นกรณีที่หากฝ่าฝืน แล้ว มีบทลงโทษทางอาญา ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยิ่งต้องเข้มงวดเป็นพิเศษ จะละเลย ไม่ได้ อีกทั้งประตุสำหรับเข้าออกสถานบริการมีเพียงด้านเดียว ผู้ฟ้องคดีหรือพนักงาน ของสถานบริการสามารถตรวจตราได้อย่างทั่วถึง หากไม่มีการยินยอมหรือปล่อยให้ละเลย ขอกกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าได้ติดป้ายห้ามผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้ามาใช้บริการ หรือมีการตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชนแล้ว เป็นเพียงการปรามเท่านั้น ข้อเท็จจริง ในเรื่องของอายุของผู้ใช้บริการ จึงถือตามพนักงานสอบสวน จึงยังไม่เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดี ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งไม่ได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการ ระหว่างเวลาทำการ นอกจากนี้ ในทางคดีอาญาซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พนักงานอัยการ สังกัดไม่ฟ้องนั้น ปรากฏว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์มีความเห็นสั่งฟ้องแย้ง ความเห็น ของพนักงานอัยการ และอัยการสูงสุดมีความเห็นชี้ขาดสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี ฐานเป็นผู้รับใบอนุญาต ตั้งสถานบริการยอมให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๖/๑ และมาตรา มาตรา ๙ และมาตรา ๑๕ และได้มีหมายจับผู้ต้องหาภายใน อายุความ ๑ ปี แต่ไม่สามารถติดตามตัวได้ ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีการกระทำผิดจริง ส่วนกรณีตามที่ศาลปกครองชั้นต้นอนุมานว่าผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า คำสั่ง จังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่จะแสดงว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดที่เข้าหลักเกณฑ์ เพียงพอที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ โดยพิเคราะห์มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ว่า คำสั่งทางปกครองที่ทำ เป็นหนังสือ และการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และ

/เหตุผลนั้น...

เหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ แล้ววินิจฉัยว่า เนื้อหาของเหตุผลในการออกคำสั่งไม่ได้ระบุให้ชัดแจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้กระทำการอย่างไร หรือมีพฤติการณ์ใดที่จะแสดงว่าผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ จำนวน ๑๘ คน เข้าไปใช้บริการในสถานบริการ ถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ได้จัดทำเหตุผลให้ครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ครบถ้วนมีเหตุผลทั้งข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิงและข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจแล้ว ด้วยเหตุผลพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังที่ปรากฏข้างต้น โดยเฉพาะจากบันทึกถ้อยคำของผู้เกี่ยวข้อง เห็นได้ชัดว่าพนักงานของผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ดูแลสถานบริการ ปรากฏว่าไม่มีการห้ามไม่ให้มีการกระทำผิดกฎหมายตามข้อเท็จจริงข้างต้น รู้เห็นเป็นใจยอมและปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำผิดกฎหมาย ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมด้วย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุทธรณ์ ซึ่งเท่ากับได้มีการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลังจึงไม่เป็นเหตุให้คำสั่งดังกล่าว ไม่สมบูรณ์ตามมาตรา ๔๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้ผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามขออุทธรณ์ว่า ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวไว้ในอุทธรณ์ข้างต้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ขอบด้วยกฎหมาย ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ มิได้มีการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว และหากศาลปกครองสูงสุดฟังว่าเกิดการละเมิดเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามขออุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นด้วยกับศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษาว่าเป็นความรับผิดชอบเฉพาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่จำนวนค่าเสียหายผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่เห็นด้วย กล่าวคือ การพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเพียงใด ต้องพิจารณาจากรายได้ของผู้ฟ้องคดีเป็นสำคัญ ซึ่งปรากฏว่าตุลาการผู้แถลงคดีตรวจสอบเอกสารในสำนวนคดี พบว่า สรรพากรพื้นที่นครสวรรค์ยื่นยื่นการตรวจสอบการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ตามหลักฐาน

/หนังสือรับรอง...

หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ประจำปีภาษี ๒๕๔๕ ถึงปีภาษี ๒๕๔๗ และแบบที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดียื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) เมื่อปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ ระบุเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายเท่ากัน จำนวน ๘๕,๒๐๐ บาท ส่วนปีภาษี ๒๕๔๗ ระบุมีรายได้จำนวน ๑๖,๘๐๐ บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายของปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ คิดเป็นจำนวนประมาณวันละ ๒๓๓ บาท ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า สถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) ได้เสียภาษีในนามของนายอมรศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้จัดการสถานบริการแทนผู้ฟ้องคดีที่เป็นเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ฟ้องคดีมีเงินได้ตามมาตรา ๔๐ (๒) โดยในรายการเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๘) ของปีภาษี ๒๕๔๔ ระบุจำนวน ๒,๒๑๔,๗๔๗.๖๘ บาท ปีภาษี ๒๕๔๕ ระบุจำนวน ๒,๑๙๓,๕๔๒.๐๗ บาท ปีภาษี ๒๕๔๖ (ถึงเดือนตุลาคม) ระบุจำนวน ๑,๖๔๐,๙๔๙.๐๗ บาท เห็นว่า คำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีและเอกสารประกอบคำชี้แจงดังกล่าวเป็นเอกสารที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อศาลเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยังไม่มีโอกาสโต้แย้งทั้งเอกสารที่กล่าวอ้างยังแสดงว่านายทะเบียนพาณิชย์มอบใบทะเบียนพาณิชย์ให้เป็นคู่มือเพื่อแสดงหลักฐานว่านายอมรศักดิ์ ประกอบพาณิชย์กิจชื่อ ฮอลิเดย์ ฮาร์ดรีอค ชนิดแห่งพาณิชย์กิจ จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม กรมสรรพากรออกใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ภ.พ. ๒๐ มีชื่อผู้ประกอบการ คือ นายอมรศักดิ์ นอกจากนั้นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภ.ง.ด.๙๐ ซึ่งระบุชื่อนายอมรศักดิ์เป็นผู้มีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๘) เมื่อปีภาษี ๒๕๔๔ ปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ ระบุเงินได้จากการขายอาหารและเครื่องดื่ม ตรงกับจำนวนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างข้างต้น อันเป็นเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีรับรองสำเนาถูกต้อง เอกสารหลักฐานดังกล่าวยังไม่อาจถือได้ว่าการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) เพื่อเสียภาษีต่อกรมสรรพากรสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากมาตรา ๑๑ แห่งประมวลรัษฎากรกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ไว้ว่าการเสียภาษีอากร ให้ถือว่าเป็นการสมบูรณ์เมื่อได้รับใบเสร็จรับเงิน แต่ไม่ปรากฏหลักฐานใบเสร็จรับเงินดังเช่นกรณีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ หรือหากมีการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ แล้ว การแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาดังกล่าวก็เป็นหลักฐานการยื่นภาษีเงินได้ของนายอมรศักดิ์ ในฐานะผู้ประกอบการพาณิชย์กิจ ฮอลิเดย์ ฮาร์ดรีอค มิใช่หลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา ๕๖ แห่งประมวลรัษฎากรที่กำหนดให้บุคคล

/ทุกคน...

ทุกคน เว้นแต่ผู้เยาว์หรือผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ยื่นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินที่ตนได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้วพร้อมทั้งข้อความอื่นๆ ภายในเดือนมีนาคมของทุกๆ ปี ตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อเจ้าพนักงาน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ฯลฯ จึงเห็นได้ว่า ผู้มีเงินได้แต่ละคนมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พร้อมชำระภาษี (ถ้ามี) ตามแบบ ภ.ง.ด.๕๐ หรือ ภ.ง.ด.๕๑ ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะตัว ผู้มีเงินได้ทุกคนไม่สามารถยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ หรือ ภ.ง.ด.๕๑ ของตนเองในนามบุคคลอื่นได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะนำรายได้ของนายอมรศักดิ์ มากกล่าวอ้างว่าเป็นรายได้ของตนเองเพื่อแสดงถึงความเสียหายของผู้ฟ้องคดีไม่ได้และถึงแม้ นายอมรศักดิ์ จะเป็นผู้จัดการสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตริอค) ก็เป็นกรณี ที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ กล่าวอ้างว่าสถานบริการฯ จำหน่ายอาหาร สุรา เครื่องดื่มด้วย จึงต้องปฏิบัติตามมาตรา ๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ที่กำหนดไว้ว่าสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ซึ่งหมายถึงสถานบริการที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือ เครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย ต้องมีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้ขออนุญาตตั้งสถาน บริการ บทบัญญัติที่กล่าวไม่ได้เป็นข้อยกเว้นของประมวลรัษฎากรที่ให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ สามารถยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ในนามผู้จัดการสถานบริการได้แต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีกับนายอมรศักดิ์ คงไม่กระทำการอันสุ่มเสี่ยงต่อการได้ชื่อว่าเป็นผู้กระทำความผิดฐานกระทำการอันเป็นเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร ซึ่งมีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลรัษฎากร การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าขาดรายได้วันละ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยนำรายได้ของนายอมรศักดิ์ ตามที่อ้างถึงมารวมเป็นรายได้ของตนเอง จึงไม่อาจรับฟังได้ หากผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเพราะคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิ ได้รับชดเชยค่าเสียหายไม่เกินกว่ารายได้ที่แท้จริงของผู้ฟ้องคดีเอง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีเสีย

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ยังมีข้อเท็จจริงที่สำคัญคือ ศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้ไต่สวนผู้ที่ร่วมประชุมปิดสถานบริการตามที่ผู้ฟ้องคดีได้เคยร้องขอไว้ หากศาลปกครองสูงสุด ต้องการทราบข้อเท็จจริงที่ชัดเจนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับแก้งผู้ฟ้องคดีจริงหรือไม่

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้ไต่สวนร้องผู้ว่าราชการจังหวัดในขณะนั้น (ซึ่งปัจจุบันเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา) พนักงานสอบสวนคดีอาญา (พ.ต.ท. วสุพล สนธิรักษ์) และผู้แทนพนักงานอัยการจังหวัดนครสวรรค์ที่เข้าร่วมประชุมด้วยในวันดังกล่าว แล้วจะทราบข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานการประชุมจนจบการประชุมในช่วงดึก แล้วมีการบังคับให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ลงนามปิดสถานบริการแทนตนเอง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โกหกต่อศาลปกครองชั้นต้นว่าตนเองไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าว หากปรากฏต่อศาลปกครองสูงสุดแล้ว จะทำให้ศาลปกครองสูงสุดเห็นถึงเจตนาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กลั่นแกล้งต่อผู้ฟ้องคดีได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และยังทำให้ข้อกฎหมายในคดีนี้เปลี่ยนแปลงไปว่า คำสั่งปิดสถานบริการที่ลงชื่อโดยรองผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังที่ผู้ฟ้องคดีได้เคยยกข้อเท็จจริงในส่วนนี้ไว้แล้ว แต่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้ค้นหาความจริงในส่วนนี้ไว้แต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชนะคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น และเพิ่มค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ได้อุทธรณ์ไว้ด้วย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ในส่วนของผลคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะคดี แต่ไม่เห็นด้วยในประเด็นเรื่องค่าสินไหมทดแทนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยให้กับผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนที่น้อยเกินไป จึงขออุทธรณ์คำพิพากษาในส่วนดังกล่าวว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่นำเอารายได้ของนายอมรศักดิ์ มารวมเป็นฐานในการคำนวณค่าสินไหมทดแทน นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นายอมรศักดิ์ ได้เสียภาษีจริง โดยศาลปกครองสูงสุดสามารถที่จะตรวจสอบจากกรมสรรพากรได้อยู่แล้วว่า นายอมรศักดิ์ นั้นได้เสียภาษีในนามของสถานบริการที่พิพาทนี้เป็นประจำทุกปีภาษีจริงหรือไม่ เมื่อกรมสรรพากรได้รับเงินภาษีจากนายอมรศักดิ์ ในนามของสถานบริการแห่งนี้จริง จึงไม่มีเหตุผลใดเลยที่ศาลจะไม่นำเอาเงินดังกล่าว (วันละ ๑๐,๐๐๐ บาท) มาเป็นฐานในการคำนวณค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ฟ้องคดี การวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้ จึงคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงไป ส่วนการที่ศาลปกครองชั้นต้นใช้ฐาน ๙๐ วัน ในการคำนวณค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ในการประกอบธุรกิจสถานบริการนั้น ความเสียหายจากการถูกสั่งปิดโดยไม่เป็นธรรมรุนแรงเช่นคดีนี้ ความเสียหายที่แท้จริงมิใช่จะเกิดเพียงแค่ ๙๐ วัน ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยไว้ เพราะเมื่อถูกสั่งปิดแล้ว รายได้วันละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ของสถานบริการพิพาท ก็เริ่มขาดหายไปตั้งแต่วันแรก

/ที่ถูก...

ที่ถูกสั่งปิดเรื่อยมา และเมื่อขาดรายได้ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีก็ไม่มีเงินที่จะนำไปส่งธนาคารที่ภูหนี่มา (โดยเอาอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งสถานบริการนี้ไปค้ำประกันไว้) เมื่อค้างชำระเงินกับธนาคารมากขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะเวลาที่ถูกสั่งปิด ผู้ฟ้องคดีก็ไม่มีความสามารถที่จะชำระหนี้ได้ แม้ต่อมาภายหลังศาลปกครองสูงสุดได้สั่งทุเลาให้เปิดสถานบริการไปพลางก่อน แต่ก็เป็นการสายเกินไปสำหรับผู้ฟ้องคดีที่จะหาเงินไปดำเนินธุรกิจสถานบริการแห่งนี้ต่อไป เพราะผู้ฟ้องคดีจะต้องหาเงินไปลงทุนฟื้นฟูธุรกิจขึ้นใหม่อีกหลายล้านบาท และยังจะต้องนำไปจ่ายหนี้ธนาคารอีก ชั้นต้นก็หลายล้านบาท ธนาคารถึงจะยินยอมให้ดำเนินสถานบริการต่อและไม่เข้ายึดทรัพย์สินสถานบริการ และขณะนี้ผู้ฟ้องคดีก็กำลังจะถูกระงับการไทยพาณิชย์ สาขานครสวรรค์ เจ้าหนี้สถานบริการแห่งนี้ฟ้องยึดทรัพย์สินดังกล่าว ดังนั้น ผลแห่งการถูกอำนาจรัฐกลั่นแกล้งดังกล่าว นอกจากส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีขาดสภาพคล่องที่จะชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว ยังส่งผลให้ครอบครัวของผู้ฟ้องคดีขาดรายได้ ต้องกู้หนี้ยืมสินนอกระบบจนเป็นหนี้สินจำนวนมาก จนต้องตัดสินใจขายทรัพย์สินที่ดินผืนสุดท้ายของครอบครัวในต้นปีนี้ เพื่อให้ครอบครัวของผู้ฟ้องคดีสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ซึ่งเรื่องการเป็นหนี้สินของสถานบริการ (ที่เกิดจากการกลั่นแกล้งในคดีนี้) และเรื่องการขายทรัพย์สินข้างต้น ศาลปกครองสูงสุดสามารถที่จะตรวจสอบได้จากธนาคารไทยพาณิชย์ สาขานครสวรรค์ และจากที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ที่ผู้ฟ้องคดีเพิ่งไปโอนขายที่ดินไป ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นใช้ฐาน ๙๐ วัน ดังกล่าวในการคำนวณค่าสินไหมทดแทนจึงไม่สอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริงแห่งความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับที่แท้จริง ซึ่งในประเด็นเรื่องระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าความเสียหายได้เกิดขึ้นและส่งผลกระทบมาถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีทราบว่า เป็นการยากที่ศาลปกครองสูงสุดจะคิดคำนวณให้ได้ตรงกับความเสียหายที่แท้จริง เพราะถ้าคิดความเสียหายที่แท้จริงแล้ว ความเสียหายได้เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ที่ถูกสั่งปิดและกระทบเป็นลูกโซ่ดังกล่าวข้างต้นจนกระทั่งถึงบัดนี้ โดยจะเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีขาดรายได้ไปวันละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึงวันอุทธรณ์นี้ก็เงินประมาณสิบล้านบาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอคิดค่าเสียหายเพียง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นทุนทรัพย์ที่ฟ้องคดีนี้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ในประเด็นเรื่องค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้ตรงกับสภาพความเสียหายที่แท้จริง โดยพิพากษาเพิ่มค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับถัดจากวันฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ความเสียหายที่แท้จริงมิใช่เกิดเพียง ๙๐ วัน เพราะเมื่อถูกสั่งปิดสถานบริการแล้ว รายได้วันละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาทของสถานบริการขาดหายไป ทำให้ไม่มีเงินที่จะนำไปส่งธนาคารที่กู้หนี้ยืมสินมา ความเสียหายที่แท้จริงได้เกิดตั้งแต่วันแรกที่ถูกสั่งปิดและกระทบเป็นลูกโซ่จนถึงปัจจุบัน เป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีขาดรายได้ไปวันละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึงวันอุทธรณ์เป็นเงินประมาณสิบกว่าล้านบาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอคิดค่าเสียหายเพียง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นทุนทรัพย์ที่ฟ้องคดีนี้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า หนี้สินซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าว หากเป็นจริง ก็ถือว่าเป็นหนี้สินที่เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีกู้หนี้ยืมสินมาใช้ในธุรกิจของผู้ฟ้องคดีเอง ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในการชำระหนี้สินที่กู้ยืมมาในกรณีผิดนัดด้วย คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้เป็นผลโดยตรงและมีได้มีเจตนาพิเศษให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และความเสียหายดังกล่าวก็ไกลเกินกว่าเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ที่ออกคำสั่งทางปกครองจะคาดหมายได้ อีกทั้งหากคำสั่งทางปกครองดังกล่าวละเมิดผู้ฟ้องคดีจริง ความเสียหายจากคำสั่งดังกล่าวก็จะมีเพียงไม่เกิน ๖๑ วัน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งทางปกครองเพิกถอนใบอนุญาตฉบับที่พิพาทมีผลโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันหมดอายุใบอนุญาตตั้งสถานบริการของผู้ฟ้องคดี คือ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ เท่านั้น ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในปีต่อๆ ไปอีกหรือไม่ นั้น ก็เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการตามกฎหมายที่กำหนด ซึ่งก็ไม่แน่ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานบริการดังกล่าวหรือไม่

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการชื่อ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ตรีออค) ตั้งอยู่เลขที่ ๙๐ ถนนนอร์ธโรด ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จัดทำเป็นสถานเดินรำ รำวง หรือรอกเง็ง ประเภท

/มีหญิงพาดเนอร์...

มีหญิงพาดเนอรับบริการ ซึ่งเป็นสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ตามใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการเลขที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ โดยสถานบริการดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ประกอบกิจการมานานกว่า ๑๕ ปีแล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ ได้ร่วมกันตรวจสอบสถานบริการของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เพื่อปฏิบัติตามนโยบายการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย ผลการตรวจสอบ พบสถานบริการกำลังเปิดบริการอยู่ โดยมีการแสดงดนตรีและมีผู้ใช้บริการประมาณ ๒๕๐ คน ในการตรวจค้น ไม่พบยาเสพติด อาวุธ หรือสิ่งผิดกฎหมายใด แต่พบว่า มีบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างทำการ จากนั้นในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ของวันเดียวกัน นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้ฟ้องคดีว่าสถานบริการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย เนื่องจากยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ นายอำเภอเมืองนครสวรรค์จะเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐาน ให้แจ้งต่อนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ภายในเวลา ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงนายอำเภอเมืองนครสวรรค์โต้แย้งข้อเท็จจริงและขอกฎหมายบางประการและโต้แย้งด้วยว่า เนื่องจากระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้โต้แย้งหรือแสดงหลักฐานนั้นมีเพียงไม่กี่ชั่วโมง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถจะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ ในอันที่จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานได้ ขอให้นายอำเภอเมืองนครสวรรค์พิจารณาระงับ หรือยกเลิกคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตด้วย ต่อมา ในวันเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างเหตุผลในการออกคำสั่งว่า เนื่องจากสถานบริการฮอติเคย์ไนท์คลับ (ฮาร์ดริค) ได้เคยกระทำความผิดพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ โดยยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์เข้าไปใช้บริการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ที่ ๑๐๐๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ สั่งหยุดกิจการสถานบริการ

/มีกำหนด...

มีกำหนด ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ได้ร่วมกันเข้าตรวจสถานบริการ ฮอติเคย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตรีค) พบว่าสถานบริการดังกล่าวได้ยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์จำนวน ๑๘ คน เข้าไปใช้บริการ อันเป็นการกระทำความผิดมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดเป็นครั้งที่ ๒ ดังนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ สั่งเพิกถอนใบอนุญาตเลขที่ ๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๕๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ โดยอ้างข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายรวมหลายประการ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับสถานบริการ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ พิจารณาแล้วเห็นว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์แล้วเห็นว่า คำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเหตุผลสำคัญรวม ๓ ประการ คือ ประการแรก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและไม่มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีได้อย่างเต็มที่ เป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประการที่สอง ข้อเท็จจริงยังไม่เป็นข้อยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมหรือมีเจตนาจะเห็นเป็นใจให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งไม่ได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ หรือไม่ เพราะคดีอยู่ในระหว่างการสอบสวนและไม่พบว่าในวันเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีได้อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานบริการแต่อย่างใด ประการที่สาม อำนาจการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการเป็นอำนาจเฉพาะตัวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๓ และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ลงนามในคำสั่งดังกล่าวทั้งๆ ที่ในวันดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คงปฏิบัติราชการในพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ตามปกติ ไม่ใช่กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้

/ดังนั้น...

ดังนั้น การลงนามในคำสั่งดังกล่าวจึงกระทำไปโดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายและขาดรายได้จากการประกอบอาชีพตามปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราวันละ ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้น ๒๗๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น คืบค่าธรรมเนียมศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี และให้คำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นอันสิ้นผลนับแต่วันที่มิคำพิพากษา ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่เห็นฟ้องด้วยจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเบื้องต้นก่อนว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการถูกต้องตามกระบวนการออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน วรรคสอง บัญญัติว่า ความในวรรคหนึ่ง

/มิให้นำ...

มีให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น (๑) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วน หากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง แก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ (๒) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไป (๓) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั้นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การหรือคำแถลง (๔) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัดในตัวเอง การให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ (๕) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง วรรคสาม บัญญัติว่า ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ให้โอกาสตามวรรคหนึ่ง ถ้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ชื่อ ฮอลิเดย์ ในด์คลับ (ฮาร์ดริค) ตั้งอยู่เลขที่ ๙๐ ถนนอรุณกวี ตำบลปากน้ำโพ อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จัดทำเป็นสถานเต็นท์ รำวง หรือรอกเงย ประเภทมีหญิงพาดเนอร์บริการ ซึ่งเป็นสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ ได้ร่วมกันตรวจสอบสถานบริการของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เพื่อปฏิบัติตามนโยบายการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย ผลการตรวจสอบพบสถานบริการกำลังเปิดบริการอยู่ โดยมีการแสดงดนตรีและมีผู้ใช้บริการประมาณ ๒๕๐ คน ในการตรวจค้น ไม่พบยาเสพติด อาวุธ หรือสิ่งผิดกฎหมายใด แต่พบว่ามีบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการระหว่างทำการ จากนั้น ในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ของวันเดียวกัน นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้ฟ้องคดีว่าสถานบริการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย เนื่องจากยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ นายอำเภอเมืองนครสวรรค์จะเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ สั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐาน ให้แจ้งต่อนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ภายในเวลา ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ โต้แย้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายบางประการและโต้แย้ง

/ด้วยว่า...

ด้วยว่า เนื่องจากระยะเวลาที่กำหนดไว้ให้โต้แย้งหรือแสดงหลักฐานนั้นมีเพียงไม่กี่ชั่วโมง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถจะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ ในอันที่จะโต้แย้งหรือแสดง พยานหลักฐานได้ ขอให้นายอำเภอเมืองนครสวรรค์พิจารณาระงับ หรือยกเลิกคำสั่งให้ เพิกถอนใบอนุญาตด้วย ต่อมา ในวันเดียวกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ ได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างเหตุผล ในการออกคำสั่งว่า เนื่องจากสถานบริการ ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ดริอค) ได้เคยกระทำความผิด พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ โดยยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ เข้าไปใช้บริการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๑๐๐๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ สั่งหยุดกิจการสถานบริการมีกำหนด ๓๐ วัน ตั้งแต่วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธร เมืองนครสวรรค์ได้ร่วมกันเข้าตรวจสถานบริการ ฮอติเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ดริอค) พบว่า สถานบริการดังกล่าวได้ยินยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์จำนวน ๑๘ คน เข้าไปใช้บริการ อันเป็นการกระทำความผิดมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดเป็นครั้งที่ ๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ สั่งเพิกถอน ใบอนุญาตเลขที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี พิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี ดังกล่าวนั้น เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น หลักเกณฑ์และการดำเนินการออกคำสั่งทางปกครอง ดังกล่าวจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลา ๐๐.๔๕ นาฬิกา นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้เข้าตรวจสอบสถานประกอบการของ ผู้ฟ้องคดีและพบว่ามิบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการระหว่างทำการ จากนั้นในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ของวันเดียวกัน นายอำเภอเมืองนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๑๑๗/๖๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้ฟ้องคดีว่าจะเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้เพิกถอน

/ใบอนุญาต...

ใบอนุญาตสถานบริการตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐาน ให้แจ้งต่อนายอำเภอเมืองนครสวรรค์ ภายในเวลา ๑๒ นาฬิกา ของวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ด้วย ซึ่งพิจารณาแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานเป็นระยะเวลาเพียง ๑ วัน และแม้ว่าพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการให้ออกาสแก่คู่กรณีในคำสั่งทางปกครองได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานไว้อย่างชัดเจนก็ตาม แต่ผู้พิจารณาออกคำสั่งทางปกครองก็ควรกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสม และเพียงพอที่คู่กรณีจะได้รับรวบรวมพยานหลักฐานและโต้แย้งประเด็นต่าง ๆ ในเรื่องพิพาทกรณีนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสดำเนินการโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานได้เพียงแค่วันเดียว ถือว่าเป็นระยะเวลาที่เร่งรัดจนเกินไปและไม่มีที่เหมาะสมตามสภาพความเป็นจริง อันก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ดังนั้น จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริง และมีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนได้อย่างเพียงพอและเป็นธรรม เป็นกรณีที่มิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อพิจารณาถึงข้อยกเว้นที่เจ้าหน้าที่ไม่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดำเนินการขอทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่เข้าข้อยกเว้นดังกล่าว ดังนั้น จึงถือได้ว่ากระบวนการออกคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติยกอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ดังนั้นอุทธรณ์ในประเด็นนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครองหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น เมื่อศาลได้วินิจฉัยมาใน

/ประเด็นข้างต้น...

ประเด็นข้างต้นแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เรื่อง สั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำสั่งดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดรายได้จากการดำเนินการสถาน ประกอบการที่พิพาท กรณีจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อวินิจฉัยไปแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทน จะพึงใช้โดยสถานใด เพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรง แห่งละเมิด พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่ศาลได้วินิจฉัยถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายของ คำสั่งข้างต้นนั้น เป็นเพียงการชี้ให้เห็นว่ากระบวนกรออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดี ได้รับทราบข้อเท็จจริง และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนได้อย่างเพียงพอ ไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งการจะกำหนด ค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงให้ผู้ฟ้องคดีได้นั้น จำเป็นที่ศาลจะต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์ และความร้ายแรงแห่งละเมิดด้วย เมื่อข้อเท็จจริงตามบันทึกการตรวจสอบสถานบริการ ของสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ พิจารณาประกอบ บันทึกปากคำในชั้นตรวจสอบจับกุม ซึ่งปรากฏลายมือชื่อเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบ/ผู้ร่วมตรวจสอบ และผู้ให้ปากคำสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๐.๔๕ นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์พร้อมด้วยเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง เมืองนครสวรรค์ เข้าตรวจสอบสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดริค) ผลการตรวจสอบ พบว่ามีบุคคลอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการอยู่ในสถานบริการ ดังกล่าวจำนวนรวม ๑๘ คน โดยพบว่า มีจำนวน ๒ คน นำบัตรประจำตัวประชาชนติดตัวไปด้วย แต่อายุไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ อีก ๑๖ คน ไม่นำบัตรประจำตัวประชาชนติดตัวไปด้วย และอายุไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ แต่เข้าไปในสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดริค) ได้เพราะขอเจ้าหน้าที่ของสถานบริการ ฮอลิเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดริค) เข้าไป โดยไม่มีการ

/ตรวจบัตร...

ตรวจบัตรประจำตัวประชาชน ซึ่งจากการพิจารณาช่วงระยะเวลาการตรวจสอบและเอกสารหลักฐานตลอดจนลายมือชื่อของผู้ให้ปากคำ อยู่ในช่วงเกิดเหตุการณ์ที่ใกล้ชิดกันและมีเนื้อหาสาระสำคัญสอดคล้องกัน ข้อเท็จจริงตามบันทึกตรวจสอบสถานบริการของสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงน่าเชื่อว่าเป็นเอกสารที่บันทึกตามความเป็นจริง ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าสถานบริการฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาต กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่จริงในขณะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบสถานบริการ ฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) พุทธิดารณ์ดังกล่าว ประกอบกับสถานบริการ ฮอติเดย์ ไนท์คลับ (ฮาร์ดรีอค) เคยมีพฤติการณ์กระทำความผิดยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการมาแล้วถึง ๖ ครั้ง และได้รับคำแนะนำตักเตือน ๑ ครั้ง ซึ่งผู้ดูแลสถานบริการก็ยอมรับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอด และต่อมายังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ในชั้นคดีอาญาอัยการสูงสุดได้มีคำสั่งชี้ขาดให้สั่งฟ้องผู้ฟ้องคดีในข้อหาดังกล่าวด้วยแล้ว ดังนั้นเมื่อพิจารณาพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนและข้อเท็จจริงในชั้นกระบวนการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้นประกอบแล้ว จึงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ จริง และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอก็ตาม ก็มิอาจทำให้หักล้างพฤติการณ์ที่ฝ่าฝืนกฎหมายของผู้ฟ้องคดีได้ อันนำไปสู่การสั่งเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการของผู้ฟ้องคดีต่อไป ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และความรุนแรงแห่งละเมิดแล้ว จะเห็นว่าความเสียหายที่พึงเกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีนั้น เกิดขึ้นเฉพาะในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการบกพร่องในกระบวนการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น ซึ่งกรณีนี้ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานในระยะเวลาอันสมควร ในระหว่างนั้นสถานบริการของผู้ฟ้องคดีก็ยังสามารเปิดให้บริการได้ จึงเห็นว่า ความเสียหายที่พึงเกิดขึ้นกับสถานบริการของผู้ฟ้องคดีอยู่ในระยะเวลาประมาณไม่เกิน ๑๕ วัน

คดีมีประเด็นที่จะพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีควรได้รับค่าสินไหมทดแทนจากกรณีดังกล่าวเพียงใด พิจารหาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาหลักฐานการเสียหายเงินได้บุคคลธรรมดาของผู้ฟ้องคดีซึ่งสรรพากรพื้นที่นครสวรรค์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ยืนยันการตรวจสอบการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ตามหลักฐาน

/หนังสือรับรอง...

หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ประจำปีภาษี ๒๕๔๕ ถึงปีภาษี ๒๕๔๗ และแบบที่แสดงว่า ผู้ฟ้องคดียื่นแบบแสดงรายการฯ ของปีภาษี ๒๕๔๕ และปีภาษี ๒๕๔๖ ระบุไว้จำนวน ๘๕,๒๐๐ บาท ต้องชำระภาษีจำนวน ๓๐๐ บาท ส่วนในปีภาษี ๒๕๔๗ ระบุไว้จำนวน ๑๖,๘๐๐ บาท พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามเอกสารการยื่นเสียภาษีรายได้ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นรายได้ที่อยู่ในรายการเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) ซึ่งเป็นเงินเดือนค่าจ้าง บำนาญ ฯลฯ ซึ่งถูกหักจากรายได้ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากห้างหุ้นส่วนจำกัดนครสวรรค์ โรงแรมฮอลิเดย์อินน์ ซึ่งรายได้ดังกล่าวมิได้เป็นรายได้ที่เกิดจากสถานประกอบการ ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริค) โดยตรงแต่อย่างใด ซึ่งหากนำมาคำนวณเป็นค่าเสียหายให้ผู้ฟ้องคดีก็จะไม่ตรงกับค่าเสียหายที่แท้จริง เมื่อปรากฏหลักฐานเพิ่มเติมจากผู้ฟ้องคดีอีกว่า สถานประกอบการ ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริค) ได้เสียภาษีในนามของนายอมรศักดิ์ พิริยกูล ซึ่งเป็นผู้จัดการสถานบริการแทนผู้ฟ้องคดีที่เป็นเจ้าของสถานประกอบการ มีเงินได้จากการประกอบการที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับผู้มีเงินได้กรณีทั่วไป (ภ.ง.ด.๙๐) โดยในรายการเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๘) ของปีภาษี ๒๕๔๔ ระบุไว้จำนวน ๒,๒๑๔,๗๔๗.๖๘ บาท ซึ่งหักค่าใช้จ่ายร้อยละ ๗๐ คงเหลือจำนวน ๖๖๔,๔๒๔.๓๐ บาท ปีภาษี ๒๕๔๕ ระบุไว้จำนวน ๒,๑๙๓,๕๔๒.๐๗ บาท หักค่าใช้จ่ายร้อยละ ๗๐ คงเหลือจำนวนเงิน ๖๕๘,๐๖๒.๖๒ บาท ปีภาษี ๒๕๔๖ (ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๔๖) ระบุไว้จำนวน ๑,๖๔๐,๙๔๙.๐๗ บาท หักค่าใช้จ่ายร้อยละ ๗๐ คงเหลือจำนวนเงิน ๔๙๒,๒๘๔.๗๒ บาท แสดงว่ารายได้ซึ่งหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วของผู้จัดการสถานบริการแห่งนี้ในปีภาษี ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๕ โดยเฉลี่ยประมาณ ๖๖๑,๒๔๓ บาทต่อปี หรือเดือนละประมาณ ๕๕,๑๐๔ บาท หรือวันละ ๑,๘๓๗ บาท และเมื่อพิจารณาหลักฐานการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร ภ.พ.๓๐ ของนายอมรศักดิ์ ที่ได้ยื่นสำหรับเสียภาษีของเดือนภาษีมกราคม ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๕ ประกอบด้วยแล้ว ปรากฏว่า มีรายได้โดยรวมทั้งปีจำนวน ๒,๑๙๓,๕๔๒.๐๗ บาท ซึ่งตรงกับรายได้ที่ยื่นไว้ใน ภ.ง.ด.๙๐ ข้างต้น เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับความเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแล้ว เห็นว่า แม้รายได้ของผู้ฟ้องคดีตามแบบแสดงรายการยื่นเสียภาษีที่ยื่นต่อศาลนั้น จะเป็นรายได้จากส่วนอื่นซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับสถานบริการ ฮอลิเดย์ไนท์คลับ (ฮาร์ตริค) ซึ่งไม่สามารถนำมากำหนดเป็นเงินค่าเสียหายที่แท้จริงได้ แต่เมื่อพิจารณาการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับผู้มีเงินได้กรณีทั่วไป (ภ.ง.ด.๙๐)

/ประจำปี...

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และพ.ศ. ๒๕๔๕ ของนายอมรศักดิ์ ผู้จัดการสถานบริการดังกล่าวแล้ว เชื่อได้ว่า รายได้ดังกล่าวที่ผู้จัดการสถานบริการแจ้งไว้ในแบบแสดงรายการเสียภาษีดังกล่าว นั้น น่าจะเป็นรายได้ที่เกิดจากการประกอบการในสถานบริการดังกล่าวจริง กรณีจึงถือได้ว่าเป็นรายได้ตามพยานหลักฐานที่ศาลสามารถรับฟังเพื่อนำมาเป็นฐานเทียบเคียงในการกำหนดค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น จึงสมควรกำหนดค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีโดยเทียบเคียงจากเงินได้ซึ่งหักค่าใช้จ่ายแล้วตามแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและแบบยื่นแสดงรายการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของนายอมรศักดิ์ ผู้จัดการสถานบริการดังกล่าว โดยกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายวันละ ๒,๐๐๐ บาท เป็นระยะเวลา ๑๕ วัน เป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนดอกเบี้ยผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับดอกเบี้ยนับแต่วันถูกทำละเมิด คือ วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ตามคำขอ แต่เมื่อศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้คิดดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งในเรื่องดอกเบี้ยเข้ามาในอุทธรณ์ ทั้งประเด็นเรื่องดอกเบี้ยมิได้เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลจะหยิบขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ชำระดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้น ๓๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น และเมื่อมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กระทำละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดดังกล่าว อุทธรณ์ในประเด็นนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงฟังขึ้นบางส่วน

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอ้างตามอุทธรณ์ว่า มาตรา ๒๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ กำหนดให้คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจหรือของปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด ดังนั้น เมื่อกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้การพิจารณาอุทธรณ์ของปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถนำคดีมาฟ้องศาลได้อีก นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการบัญญัติโดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้การอุทธรณ์คำสั่งได้มีการทบทวนและวินิจฉัยในฝ่ายบริหาร

/ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจบังคับบัญชาสูงสุด ได้มีการตรวจสอบการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งว่าเป็นการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพียงใด โดยเปิดโอกาสให้คู่กรณีผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน อันเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจทางฝ่ายบริหารซึ่งเป็นฝ่ายปกครองอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทำให้เกิดความยุติธรรมกับคู่กรณีผู้ได้รับผลกระทบสิทธิจากคำสั่งนั้น และหากปรากฏว่าคู่กรณีเห็นว่าคำวินิจฉัยอุทธรณ์ยังไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือเห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมสามารถนำประเด็นพิพาทมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ซึ่งเป็นองค์กรทางตุลาการที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาททางปกครอง เพื่อตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปกครองในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อุทธรณ์ดังกล่าวในประเด็นนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์โดยขอค่าเสียหายเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับถัดจากวันฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีที่สามารถคำนวณได้เพื่อจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นจำนวน ๑,๖๔๗,๑๒๙.๔๕ บาท และเมื่อผู้ฟ้องคดีชนะคดีในศาลปกครองชั้นต้นจำนวน ๒๗๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะอุทธรณ์ในส่วนของค่าเสียหายในชั้นอุทธรณ์จำนวน ๑,๓๗๗,๑๒๙.๔๕ บาท เมื่อปรากฏตามอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ค่าเสียหายเพิ่มเติมเข้ามาทั้งสิ้น ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเกินกว่าจำนวนค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสามารถอุทธรณ์ได้จำนวน ๓,๖๒๒,๘๗๐.๕๕ บาท ดังนั้น ค่าเสียหายเพิ่มเติมตามอุทธรณ์ดังกล่าว จึงมิได้เป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และมีได้เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นคำอุทธรณ์ที่ยื่นโดยผิดระเบียบ จึงให้ยกอุทธรณ์ในส่วนนี้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๓๐๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ที่ ๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีกับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท

/และให้ชำระ

และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้น ๒๗๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น คืบค่าธรรมเนียมศาลให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของจำนวนเงินต้นดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ให้คืบค่าธรรมเนียมศาลให้ผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ศาลยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้คืบค่าธรรมเนียมศาลให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามตามส่วนของการชนะคดี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

นายมนูญ ปุญญกริยาการ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุช ศิริยุทธวัฒนา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายณัฐ รั้วอมฤต

